

2014. Szeptember

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

"Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!"

Zsoltár 65, 5b

Csiha Kálmán:

Szeressétek a templomot

*Tudom, sok a gond és a baj,
és sokszor nagyon sok a bánat.
Mégis, mégis szeressétek,
szeressétek e drága házat:
szeressétek a templomot.*

*Sok értéktelen limlomot
elrabolt tőlünk ez az élet.
De légy áldott, hogy meghagyott
mi Istenünk, örökre Téged,
és meghagyta a templomot.*

*Szeressétek a templomot,
hol Ige szól és szól az ének,
s azoknak, kik el nem jöttek,
mondjátok el: kik hisznek, élnek,
s Istenben bíznak szüntelen.*

*Mondjátok el: ki hűtelen,
s ki hitetlenül gyenge, gyáva,
az Isten szent, nagy seregében
azokra nincs szükségünk máma,
csak arra, kiben hit lobog!*

*Igen, lehet, hogy nagy dolog
mindent egy lapra tenni fel,
de higgyétek: ha Isten szól,
hogy induljunk, hát menni kell
hősen, erősen, biztosan.*

*Lehet, hogy nem jönnek sokan,
de aki jön az itt ne féljen,
annak a szívében tűz lobogjon,
annak a lelke lángban égjen
és mondja el mindenkinek:*

*Van egy hely, ahol nincs hideg,
van egy hely, ahol láng lobog,
van egy hely, ahol béke van,
van egy hely, ahol szív dobog,
s szeretet árad szüntelen.*

*Ne jöjjön, aki hűtelen,
de jöjjön, akinek van hite,
jöjjön boldogan, biztosan,
jöjjön Istenhez el ide
az ősök drága templomába.*

*És tegyen hitet itten állva,
hogy vérrel, könnyel és imával
és mindenekekkel harcra szállva
és szembe nézve a halállal
megőrzi ezt a templomot!*

*Sok értéktelen limlomot
elrabolt tőlünk ez az élet,
de meghagyta a templomot.
A templomot ne hagyjátok,
a templomot szeressétek!
Szeressétek a templomot!*

Talán, furán hangzik ez a felszólítás templom építésével, épített műemlékeinkkel kapcsolatban. Szükségünk van az építésre/épülésre. Nemcsak templomainknak--amelyek akár több száz éve állnak emlékkövekként, faluk, városok meghatározó pontjain, hanem lelki életünkben is folyamatos épülésre/építkezésre szorulunk.

Egész életünk, lelki életünket is beleértve nem más, mint folyamatos kórosítás. Rakjuk, építjük magunkat és lelkünket egyaránt. Fáradozunk az épp és egészséges, teljes élet reményében. Az életben elért sikerek, az élet apró örömei, egy őszinte mosoly, amelyet kapunk, gyermekeink önfeledt játéka és vidámsága, egy dicséret a férjunktől, feleségunktől, jóleső érzésekkel megrakva építi folyamatosan az embert.

De milyen könnyű sokszor az építkezés, még hirtelenebb és még megrázóbb, amikor egy pillanat alatt képes minden összedőlni bennünk és tehetetlenül szemléljük, hogy lelkünk, életünk munkája, egy pillanat alatt szertefoszlik.

Önmaga sebezhetőségére csak akkor gondol vissza az ember, amikor egy váratlan esemény miatt minden romba dől, mikor tétlenül szemlélem a kezemből az irányításom alól kicsúszó kódarabokat.

Aztán nem marad más hátra, mintsem újra kövenként, lépésről - lépésre felépíteni az eddigi életet, vagy éppen ellenkezőleg, elkezdni egy teljesen más, új alapokon fekvő építkezést.

A test, mint a Szentlélek temploma után, gondoljunk az épített örökségeinkre, a kőtemplomainkra, melyeknek égbe meredő tornyai, hatalmas falai árulkodnak valamiről. Hogy miről? *„Itt van Isten közöttünk, gyertek őt imádni”* (165. dicséret. 1. vers)

Legyen az ember lélekben, gondolkodásban, világlátásban, vallásos meggyőződésben

bármilyen távol is az Istentől, ha egy település, város határában meglát egy templomtornyot, érzi, hogy ott valami mást talál. Mást, mint amit a világ kínál. Nem zajt, nem nyüzsgést. Hanem csendet. Műemlék vagy modern stílusban épült templom, a lényeg az, hogy az, a hely, ahol megtörténhet a találkozás. Isten és a sokszor csüggedő, megfásult, földi síkban gondolkodó ember találkozása.

Hogy mi történik a templomban? Istentisztelet, imádkozás, éneklés, dicsőítés, kulturális programok, gyermekműsorok, meghitt családi alkalmak (esküvők, keresztelők), vigasztalás, bátorítás, úrvacsora. Ez mind a szemmel látható, kézzel fogható valóság.

De mi történik bennünk kedves olvasó, kedves testvérem? Számodra mit jelent a templom? A templomi csend? Érzed-e, hogy az Isten az, aki keresi veled ott és akkor a kapcsolatot, hogy ezáltal a te belső lelki templomod megújuljon, hogy az imént említett belső építkezés új erőre kapjon?

Ha lelki templomunk rogyadozik, ha fénytelen és szürke a belső lelki szobánk, nem fogunk vágyakozni a külső templom iránt.

Templomra minden korszakban, minden embernek szüksége van. Ezért hálára indító, mikor megújulhat egy - egy talán már roskadozó, felújításra szoruló épület. Szükségünk van az Istennel való találkozás alkalmára és helyére.

Egyben kívánom, hogy a lelki életünkben is találjuk meg, az építkezés lehetőségét! Építsük magunkat lélekben Isten igéje és Szentleke által. Mert szükségünk van az erős és szilárd templomra, hogy meg tudjunk állni a világban, hogy legyen erőnk újra kezdeni, kitartani, sokadszorra nekifutni.

Bíztassuk önmagunkat, környezetünket, szűkebb és tágabb környezetünket, hogy szükséges és jó dolog Isten közelében lenni és hozzá menni.

Szeretnünk kell templomunkat, Istenünket, hitünket és önmagunkat -ez a megmaradás záloga, ahogyan Csiha Kálmán írja a „Szeressétek a templomot” c. versében:

*Tudom, sok a gond és a baj,
és sokszor nagyon sok a bánat.
Mégis, mégis szeressétek,*

*szeressétek e drága házat:
szeressétek a templomot.*

*Sok értéktelen limlomot
elrabolt tőlünk ez az élet.
De légy áldott, hogy meghagyott
mi Istenünk, örökre Téged,
és meghagyta a templomot.*

Pálné Kocsis Zsuzsanna - lelkipásztor-
Barabás

65. zsoltár /- részletek/

*„Téged illet a dicséret, ó, Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat.
Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember.
Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket.
Boldog, akjít kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék, Hadd teljünk be
házad javaival, templomod szentségével!
Gondoskódsz a földről, megöntözöd, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel.
Gabonával látod el az embereket, így gondoskódsz a földről.
Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyeneded, záporosövel porhanyítod, növényzetét
megáldod.
Megkoronázod az évet javaiddal, és nyomaidon bőség fakad.”*

dr. Füzesi Zoltán

Gondolatok a templomban - nemcsak a templomról

A 65. ZSOLTÁR ALAPJÁN

1./ Isten nagysága és dicsősége legkézenfekvőbben a teremtésben mutatkozik meg. Aki a teremtés csodáit számba veszi, vagy nyitott szemmel beletekint csak egybe is / pl. a méhek, vagy a hangyák mikrovilágába /, annak hódolattal és imádattal kell leborulnia Az előtt, aki alkotta őket. A teremtő Isten nagysága felfoghatatlan.

2./ Még inkább rácsodálkozhatunk Isten nagyságára, amikor a népek életét, a történelmi események zajlását szemléljük hívő lélekkel, de ehhez már a hitnek nagyobb világossága szükséges.

3./ Ezt is felülmúlja, amikor Isten, mint áldást osztó ismerteti meg magát az emberrel. **„Elárasztani a földet”, „nagyon meggazdagítani”, „megitatni barázdáit”, „porhanyítani záporosóval”, „megkoronázni az esztendőt javaival”** – ismétlődő csodák sorozata. Az üde, zöld mezőn legelő nyáj, az étellel teli hullámozó gabonatóbla, amely örvendéssel tölti el az aratókat; a gyümölcsöskertek, a szőlőhegyek stb. mind-mind az áldást osztó Isten csodálatos gazdagságáról és szeretetéről beszélnek.

4./ A porszem ember nagy megtapasztalása, hogy van mennyei Édesatyja, aki napról-napra gondoskodik mindnyájunkról. És egyúttal Ő a mi szabadító Istenünk is, aki ezer földi veszély közt is megtart minket. Az Ő oltalmazó karja és az Ő csodálatos angyalai kísérik az úton, amelyen járunk. Amikor pedig bajban, szorultságunkban Istenhez kiáltunk, Ő megnyitja előttünk a szabadulás ajtaját. **„Ő könyörgést /imádságot/ meghallgató, hozzád fordul minden ember.”** Amikor a mélységből kiáltunk, lenyúlnak örökkévaló karjai.

5./ Igazán nagyinak és igazán csodálatosnak abban a tettében mutatkozik meg előttünk az Isten, amikor isteni nagysága és méltósága ellenére gyöngéd, alázatos szeretettel lehajol a bűnbe merült, megfertőzött szívű emberhez, hogy kiszabadítsa a lelki mélységből és nyomorúságból, a fertőből, amelybe a bűn taszította. **„Bűneink erőt vettek rajtunk.”** – olvassuk. Isten akkor a leghatalmasabb Isten, amikor szíve megmagyarázhatatlan szeretetével odahajol a bűnös, sárba – pusztulásba jutott emberhez, és ítélet helyett kegyelmet ad.

6./ Isten a kereszten a Krisztusban a legnagyobb. A keresztkirálya üdvösségünk Istene. **„Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást!”** /Jel 5,12/ A Benne való hit által gyönyörködhetünk Benne, imádhathatjuk Őt és lehetünk áldott gyermekei – mi is.

7./ **„Krisztus azonban mint Fiú, hű a maga házához. Az Ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménységet dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk.”** /Zsid 3,6/

Templomába hívogat bennünket Isten, Neki és nekünk épített földi házba, mely általában átlag feletti méretű és szépségű. /Hajdanán a jeruzsálemi templom is ilyen volt./ Javaival kíván betölteni bennünket újra és újra. Önmagát kívánja nekünk adni, hogy elfogadjuk és befogadjuk Őt. Személyét képviseli szava a Biblia, ennek olvasása, hallgatása, hirdetése – istentisztelet keretében különösen is. Szívünk kiöntését komolyan veszi, őszinte imádságaikra, bűnvallásunkra bocsánatot és békességet ad. A sákramentumok – szentségei /keresztség és úrvacsora/ Róla szólnak, bennünket építenek, erősítenek lelki életünkben. A gyülekezeti közösség gyakorlása véd az elmagányosodás ellen, és felszabadít a különböző szolgálatokra. Csendben vagy énekszóval mindenért hálát adhatok és dicsérhetem szent nevét és személyét. Az egyházban Istentől kijelölt helyemet és hasznosulásomat megtalálhatom. Hálaadóként magam Istennek és a gyülekezetnek én is /ki-ki maga is/ odaadhatom /odaadhatja/. Istentől kapott javainkat Isten dicsőségére, egyháza építésére, a rászorulókat támogatására biblikus módon megoszthatjuk.

A mi Urunk Igéje és Szentlelke által építi templomos anyaszentegyházát Pünkösöd óta. Megismerkedve háza javaival, elfogadva és betelve azokkal – új emberré leszünk. Hitetlenből hívóvé, bűnösből szentté, önző és gyűlölködőből szeretni tudóvá. Amikor Jézus Krisztus

bennünket ilyené tehet, és ilyenek láthat – gyönyörködik az Ő házában. Így, de csak így – „*az Ő háza mi vagyunk*”. Javai – áldásai bennünket már itt a földön meggazdagítanak, és eljövendő örök országába elsegítenek. Hirdetésük, megélésük, megosztásuk pedig dicsőségét és örömét szolgálják. Így legyen – Ámen!

Tersteegen Gellért /1697-1769/ szép énekversével hadd foglaljam össze a leírtakat:

Füzesi Zoltán lp. /szerk./

Csiha Kálmán: Isten háza

Ez a templom Isten háza,
Otthonommá lett nekem,
úgy jövök be ajtaján,
mint haza a gyermekem.

Örömet, bánatomat
idehozom, leteszem,
bűnbocsátón, szeretettel
vár mindig Istenem.

Sokszor jöttem, nehéz kereszt
sebezte a lelkemet,
s fájó szívem Istenemnél
békességét lelte meg.

Az őseink építették
ezt a kicsi templomot,
kicsi templom, de minékünk
belefér sok nagy dolog.

Belefér a békességünk,
belefér a szeretet,
a hatalmas Úristennel
találkozni itt lehet.

Kicsi templom boltja alatt
szívünkig ér az Ige
és ezt nekünk itt a földön
nem pótolja semmi se.

Női Csendeshét- 2014. június 25 - 29

Június 25-én, egy szép szerdai reggelen útnak indult az első autó 5 asszonnal Sárospatakra. Ők nagyon korán felkeltek azért, hogy amire mi is megérkezünk, addigra terített asztal várjon bennünket. Nagyon finom ebéddel fogadtak ott. Aztán sorban érkeztek az asszonyok. Húszan voltunk összesen. „Kakuktkojás” nélkül nem teljes a Női Csendeshét! Az idén kettő is volt belőle. Timi kisfia Krisztián és az apuka Csaba. Krisztián örömmel vett részt Női hetünkön, neki mindenki „mama” volt. Mindnyájan örültünk egymásnak, jó volt újra együtt lenni régi testvérekkel és örülni az újaknak.

Csilla például egyenesen Szegedről érkezett. Ő már idejövet, a vonaton elkezdett írni egy verset a nyárról. Így kezdődik: **„Elrepül ez a nyár, a szeretet vonatán.”** Mintha tudta volna, hogy a szeretet központi témája lesz csendeshetünknek! Egy másik testvér Érdről érkezett közénk.

Az első este hálát adtunk az Úrnak megérkezésünkért, és azért is, hogy a házigazda, Enikő átadta nekünk az otthonát, hogy kényelmesen, gyönyörű környezetben tölthessük el a hetünket. De legfőképpen azért voltunk hálásak, mert az Úr megterítette nekünk az Ige asztalát. A délelőtti alkalmakat Katona Eszter tartotta. Az első este ennek bevezetése volt: **„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.”** Gal.5:22 Ezekről elméltünk az Ige fényében. Megvizsgálhatjuk magunkat, hogy milyen gyümölcsöző az életünk. Jó gyümölcsöt terem, vagy bogáncsot?! A Lélek gyümölcse, jó gyümölcs!

A bevezető áhítat után mindenki kapott személyre szóló Igét, kettőt is, mert Eszter is és Kati is készítettek Igés lapokat. Csütörtök reggel szakácsaink már az ebédhez készülődtek. Nagyon köszönjük nekik (két Marikának!), hogy egész héten, szinte megállás nélkül azon fáradoztak, hogy finomabbnál, finomabb

ételeket kapjunk, de a reggeli és vacsora menü, szintén a legfinomabb falatokból állt, mindehhez sok-sok gyümölcs is társult, tele vitaminnal! De nemcsak a testünk dúskálhatott vitaminokban, hanem a lelkünk is! Lelkünk nap, mint nap egy nagy „tál” gyümölccsel gazdagodhatott. Ezeket a gyümölcsöket a Lélek termi. Ottilétünk idején, 3 gyümölcsre futotta részletesen: **a szeretet, az öröm, a békesség gyümölcseire.** A szeretet gyümölcseire minden ember éhezik. A testi ember éppen úgy, akár lelki ember. Felsoroltunk néhány dolgot, melyek a szeretet nevében történnek például, humánus, részvét, segítségnyújtás. Ezek a testi emberekben mind megvannak. Akkor van-e különbség a testi ember szeretete és a lelki ember szeretete között. A különbség az indítékban van. A magam mértéke szerinti szeretet, sokszor szélsőséges, szeszélyes. Sőt, olykor öncélú. Mérlegelő. (Megérdemli? Nem érdemli meg, hogy szeressem?) De akinek az Úr Jézus - a szeretet forrása van a szívében, annak Ő megmutatja, milyen is az igazi szeretet. Jézus a szeretet példája, Aki mindig követte a szeretet parancsolatát. Isten mértéke a szeretetről: **„A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”** IKor 13:4 -7

Ilyen Jézus szeretete.

Beszélgetésünk során ezzel kapcsolatban sok kérdés merült fel, és önmagunknak is feltettük a kérdést: szeretem-e mindeneke előtt Istent? Szeretem-e az embereket? Mert, aki szereti a felebarátját, az a törvényt betöltötte. Az az ember nem törvényesedik, hanem egyszerűen csak szeret.

Miközben ezeken elméltünk, délután egy

páran ellátogattak a Sárospataki Kollégiumba. Szép élményeiket, szeretettel osztották meg velünk. Vacsora után, az esti áhítat szinte a délelőtti alkalom folytatásaként, a Róma 13: 8,10 és 15:1-7 volt az Ige asztalán. **„A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot, annak okáért a törvény betöltése a szeretet.”** Testvéri tartozásunk az, hogy egymást szeressük, erősítsük hitben. Közös a célunk: **„Egy szívvel és egy szájjal dicsőítsetek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.”** Róm 15:6

Esti áhítatunkat Istent dicsőítő énekkel fejeztük be, Csaba gitárkíséretével. Ezután a megtérésről nézhettünk meg egy szép filmet.

Pénteken a következő gyümölcs az **öröm** került terítékre. Itt is párhuzamot vonva, különbséget tettünk, a testi és a lelki ember örömei között. Sok Igével támasztottuk alá ezeket a különbségeket. Pl. a test örömről Jób 20:5-ben olvashatjuk: **„Az istentelenek vigassága rövid ideig tartó és a képmutató öröme, egy szempillantásig való.”** Jób nem ilyen ember volt, nem örvendezett a mások nyomorúságán, még az öt gyűlölők nyomorúságán sem. **„Nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire.”** Jób 31: 30.

Hallottuk már a közmondást: **„A legszebb öröm a káröröm.”** Ilyen az, amikor valaki örül a másik ember bajának. Ez tisztátalan öröm! De más jellegű tisztátalan örömeket is hajszol az Isten nélkül élő ember, mert boldog akar lenni. De csak múltó örömökre talál. Mert rossz helyen keresi örömeinek a forrását. Öröme fokozásáért esetleg alkoholhoz, vagy kábítószerhez nyúl. Az ilyen tisztátalan örömszerzés kínálatában, sajnos nagy szerepe van a reklámoknak. Az Úr nem múltó örömeket kínál, hanem állandó örömet. Forrása maga Jézus Krisztus. Hogyan mondja Pál apostol a Filipi 4,4-ben? Kiben örüljete? **„Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom örüljete!”**

Csak néhányat soroltunk fel a Bibliából: a Zsolt 16: 11-ben az Úrral járás örömről van szó. **„Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.”**

A várakozás, biztatás örömről szól a Zofóniás 3:16: **„Azon a napon így biztatják majd Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Velel van Istened, az Úr, ő erős, és megsegít. Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.”**

Isten ígéretének beteljesedésének öröme: Máté 2:10 **„És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.”**

Örök öröme van annak, aki az Úr Jézusé, mert megtapasztalja a bűnbocsánat örömét, a szabadulás örömét, a feltámadás örömét, az úrvacsora örömét, a velejárás és a tanítványság örömét. Továbbá a közösség, a testvéri szeretet és a bizonyágtétel örömét. (Utána lehet olvasni a következő igék alapján: Fil. 1,7; Apcsel. 21, 17; III.János 1,2)

Egészen nagy csokor öröm az Úrtól. Kérdés: Élünk-e ezekkel az örömeikkel? Beszélgetésünk során felsoroltuk aznapi örömeinket, de arról is szó volt, hogy mik az akadályai a mi örömeinknek. Válaszok: Sokszor saját magunk. Az örökös aggodalom, a türelmetlenség, irigység, sértődés. Ezek mind elveszik örömlünket.

Délután ellátogattunk a városba és egy jó nagy, vidám séta után, finom vacsora várt bennünket. Esti alkalmunk ismét, folytatása volt a délelőtti elhangzottaknak: milyen csodásan működik az Úr. Az esti áhítatokat minden este, más szolgáló testvér tartotta és ugyan nem beszéltük meg, hogy ki milyen Igével készül, mégis mindig csatlakozott a délelőtti tanításhoz. Mert az Úr ezt előre így rendezte! **Ezen az estén a 13. zsoltáron keresztül a következő üzenetet kaptuk:** aki Isten szeretetében bíz, az az ember tud örülni. Még a nehéz helyzetekben is. Az az ember tud várni. A türelmetlenség békétlenséget szül az ember szívében. Ezzel a mondattal fejeztük be és másnap a Lélek gyümölcseiből a **békesség** következett. Már csak egy teljes napunk maradt. **„Tégy engem békekövetéddé”** ezzel az énekkel kezdődött a délelőtti alkalmunk, amelyen a harmadik gyümölcssel foglalkoztunk, a békességgel. Isten békességről tanultunk. A sorrend nem véletlen: *szeretet*

nélkül nincs öröm, öröm nélkül nincs békesség a szívünkben. Beszéltünk arról, hogy az ember a békességre is vágyik, de Isten nélkül ez sokszor csak átmeneti nyugalom. Az ilyen bizony nem tart örökké. Az örökké tartó békesség forrása az Úr. Amikor jókívánásokkal halmozzuk el egymást, például születés vagy névnap alkalmával, legtöbbször a IV. Mózes 6:26 Igéjével tesszük: „Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád és adjon békességet neked.” Nagy ajándék az Istentől kapott békesség. Számunkra ez Jézus által valósul meg, hiszen az Isten és az ember közötti fal Jézusban omlott le: „Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést” Ef. 2:14 Ő a békesség fejedelme! Ő olyan békességet tud adni, mely értelmünket meghaladja. Jézustól kérhetjük a békességet, ha nincs bennünk. Nincsen békességem? Még magammal sem vagyok jóban? Istennel sem, az emberekkel sem? Jézus ad! Kérjed! Ad szeretetet, ad örömet, ad békességet nekem. „Kérjétek és adatik néktek.” Mert ha ezt teszem, akkor boldog leszek. „Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak.” Jézus mielőtt elment megígérte, hogy az Ő békességét hagyja nekünk. Kérdés, hogy el tudom-e fogadni Istentől a békességet, bármilyen helyzetben vagyok is? Vagy: állandóan nyugtalanul meg akarom érteni: hogy mi, miért? Miért úgy? Miért pont velem történik? Békétlenül kérdőre vonom Istent? De ha tudom, hogy szerető Istenem van, aki a javamat akarja, akkor békességem lehet minden helyzetben. Az esti áhítatunk alapja a Róma 15:14 volt: „Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jósággal, telve minden ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani.”

Pál apostol erről meg volt győződve! Mi az, amiről mi meg vagyunk győződve a másik embert illetően? Mi van a fejünkben, a gondolatainkban, és mi van a szívünkben a másiktól? Sokszor sajnos a szóbeszéd alapján, vagy a fantáziánk után ítélkezünk. Valamit

hallok és már tudom is, hogy milyen az az ember. Már elkönyveltem, hogy milyen. Pedig Jézus nem így lát bennünket! Fekete, fehér színekkel illusztrálta Judit, hogy a fekete szívekre hiába helyezett fehér pontocskákat (jó tulajdonságot), az fekete maradt. Az ember, ha valakit felruházott valamilyen tulajdonsággal, akkor tehet a másik bármit, olyan marad a másik szemében, szívében, amilyennek elkönyvelte. Sokszor feketén, vagy fehérén látjuk a másikat. Jézus szíve -piros szív- meg tudja változtatni a mi ítélgető természetünket. Meg tudja változtatni a hozzáállásunkat, a másik felé. Ő megelőlegezett szeretettel szeret minden embert. Ő felvitte a keresztre az előítéleteinket, bűneinket, szeretetlenségeinket. Ha van, még bennem ilyen adjam át az Úrnak.

Az áhítat után morzsaszedegetés következett. Megható volt, hogy egyik testvérünk annyira küszködött a könnyeivel, hogy nem tudott megszólalni, ezért leírta a gondolatait. Ebből a „levélből” idézek most: „*Drága Testvérek! Úgy indultam Sárospatakra, hogy kértem az Urat, hogy vegye el tőlem, a munkahelyem körüli gondolatokat. Ő ezt megadta nekem. Soha nem tapasztaltam még, hogy egy közösségben ennyi „nyitott szívet” találjak. Már az első este, egy mondatomra reagálva megkaptam egy testvéremtől a biztatást és nyugtatást. Az Igék hallgatása közben ébredtem rá arra, hogy többször kellene hálát adnom az Úrnak. Hálát adni egy olyan férjért, aki most is megengedte, hogy Jézussal és köztetek legyek. Hálát a lányaimért, akik egészségesek és van munkájuk, hálát azért, hogy testvéreimmel együtt gyönyörködhettünk a tájban. És sorolhatnám tovább... Nem szabad elégedetlennek lennem. Nagyon sokat tanultam idősebb testvéreimtől. Nemcsak a finom ételek elkészítését, de a humorral fűszerezett élettapasztalatokat is. Bizony elszégyelltem magam sokszor, hogy nekik mennyi az energiájuk, és hogy milyen fáradhatatlanok. Köszönöm a figyelmességet és nagyon jó volt látni mennyire szeretitek az Urat.”*

Vasárnap a hazajövetel napja volt, de még részt vettünk a délelőtti istentiszteleten, ahol Fodor Ferenc lelkipásztor hirdette Isten Igéjét, a 78. zsoltár 1-7 alapján. Hittapasztalatainkkal kapcsolatos dolgainkat 3 pontba szedte: **1.** a hittapasztalat alapja az Úr hűsége. Ő nem engedi, hogy népén a hűtlenség uralkodjon. **2.** Isten népe felelős a hittapasztalatait továbbadni. **3.** Ez a továbbadás, a hittapasztalás a mi örök értékünk nemzedékről nemzedékre. A továbbadás célja összekötni a nemzedékeket.

Hálával köszönjük Urunknak, hogy Csendeshetünk első percétől valóban a szeretet, az öröm és a béke lakozott közöttünk. Eszter megígérte, hogy a Lélek többi gyümölcsiből is kóstolgathatunk majd jövőre. Kíváncsian várjuk a folytatást!

„Köszönjük Urunk ezt a hetet, köszönjük, hogy egy szívvel és egy szájjal dicsőíthettünk Téged!”

Ámen.

Szilasi Tamásné Irén

Dsida Jenő: Templomablak

- Szent-Iványi Sándornak -

*Kik csak az uccán járnak-kelnek
szépséget rajta nem igen lelnek,
kíváncsi szemmel rá nem tapadnak;
csak egy karika, szürke karika,
ólomkarika, vén templomablak,*

*Rácsa rozsdás, kerete málló,
emitt moh lepi, amott pókháló, -
sütheti napfény, sötét örökre,
mint világtalan, bús világtalan,
agg világtalan hunyt szeme-gödre.*

*De ki belép a tág, iromba,
boltozatos, hűvös templomba
s belülről pillant ablakára,*

*megdöbben ten áll, megkövülten áll,
elbűvölten áll: - Nézz a csodára! -*

*Színek zengése! Fények zúgása!
Mártír mosolya! Szűz vallomása!
Kék, ami békül, piros, mi lázad!
Magasba ragad, a mennybe ragad
lángtünelemény és tűzkáprázat!*

*Ó, titkok titka: a földön itt lent
belülről nézzen mindenki mindent,
szemet és szívet és harcot és békét! -
Áldja meg az Úr, áldja meg az Úr
a belülről látók fényességét!*

Kovácsné Szentiványi Andrea:

Kincskereső hittantábor - Kismaros

július 6 - 11

Idei hittan táborunkat újra a nagyszerű adottságokkal rendelkező Kismarosi Gyermektábor helyszínére szerveztük. 40 fős kőház; ebédlő, konyha; fedett közösségi helyiségek, ahová a három csoporttal elvonulhattunk délelőttönként; hatalmas szabadterei terület hintával, homokozóval, erdős domboldallal; tűzrakóhely; közeli vendéglő, ahol gyermek kompatibilis ebédekkel vártak bennünket.

Ebben az évben is 6 éves elsőtáborozóktól 16 éves kamaszokig minden évjárat képviseltette magát. Természetesen örülünk, hogy a nagyok az elmúlt évek tapasztalatai alapján szívesen jönnek velünk, s nem titkolt célunk, hogy a kisebbek között szolgáló ifisekké váljanak, de mindig sok kérdést is felvet, hogyan lehet olyan tábort szervezni, ahol a kisiskolás, a felsős és a gimis is jól érzi magát.

Táborunk a **KINCSKERESŐ TÁBOR** nevet viselte. Az első nap délutánján megtanultuk a tábori indulót, amihez két táncos nagylány nagyszerű koreográfiát alkotott:

*/:Hiába kellemes az utad,
hogya nincsen hozzá cél.
Mondd csak, mennyit ér az időd,
ha elrepül ezer év.
Ha az élet neked buli,
ugye nem felejtet el,
hogy minden buli után takarítani
kell. :/*

Refr.:
Ahol a kincsünk, ott van a szívünk,
ezt régóta tudjuk már.
Ezért örökké tartó kincseket
gyűjtünk,
mit moly, rozsda meg nem rág.
Amíg csak élünk, Jézusra nézünk,
nem keresgélünk tovább.
Sohase félünk, tudja a szívünk,
Jézusban kincsre talált.

*/:Nézd a szépségkirálynőt,
most körülötte áll a bál,
de néhány év, és észreveszi,
mennyi ránc van a nyakán.
Minden fakul, minden múlik,
amit emberkéz csinál,
de amit Isten egyszer kimond,
az mindörökké megáll! :/*

Refr.
*/:Futunk, s nem fáradunk,
járunk, s nem lankadunk el,
mert az egész életünk
egy bátor felkiáltójel.
Szemünk és a szívünk
mindig Jézusra figyel,
reggel vidáman ébredünk,
este nyugodtan alszunk el. :/*

Nagy meglepetésként éltem meg, ahogy kisfiúktól a nagyfiúkig, kislányoktól a nagylányokig mindenki felszabadultan táncolt, s ezzel is mélyítettük a tábor fő mondanivalóját: **„Ahol a kincsed, ott a szíved is”(Lk.12,34)**

A kincskeresés az erdő mélyére eldugott kincsesláda keresésével indult, ami a legnagyobb kincset, a **BIBLIÁT** rejtette, és mindenkinek egy-egy **bibliai igeverset**.

Ezután egy kalózhajón tolvaj kalózok jelentek meg a táborban, akik nap mint nap arra törekednek, hogy ellopják az Istennel töltött időnk, meglopják a Vele való kapcsolatunkat, elvegyék az örömeinket: „ráérek még tengernagy”, „ hitelenség kapitány”, „ bűnös hadnagy”, „nem tudom önkéntes” mindannyiunk életében előfordulnak, fontos, hogy érzük tetten, és leplezzük le őket!

Délelőttönként zengett a Börzsöny a dicsőítő énekeinktől, majd három csoportban a talentumok, az elveszett drachma és az adós szolga példázatát jártuk körül játékokkal, kézműveskedéssel színesítve.

Szolgálóként számomra mindig nagy felismerés, hogy az igealkalmakra készülve milyen sokat tanulok.

A táltalom nemcsak fizetőeszköz, hanem súlymérték is volt, vagyis az Úrtól kapott képességeinknek és lehetőségeinknek súlya van, felelősséget ruház ránk. Felismerjük-e és el merjük-e ismerni ezeket kellő alázattal és azzal a bizonyossággal, hogy **„Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna!” (I.Kor.4,7)** Hogy lehet megtalálni az egészséges egyensúlyt az önbizalom, és az Úrba vetett bizalom között, milyen kapcsolatban van ez a két fontos tulajdonság egymással? Azért is fontos ezeken gondolkodni, mert a tábor végi morzsaszedegetéskor megható volt, ahogy több gyerek szájából is elhangzott: azt értették meg a héten, hogy ők is személy szerint fontosak Isten számára, és fontosak a gyülekezet számára.

Jó volt látni, ahogy napokon belül közösség formálódott a gyerekekből, a nagyok szeretettel óvták a kisebbeket.

A délutánjaink is sok jót tartogattak számunkra: Vácon strandoltunk, kisvasutaztunk Királyrétre, játszottunk lekvárfőzést, éjszakai túrán vettünk részt a cserkészparancsnok, Józsi bácsi szakszerű vezetésével.

Egyenpólót készítettünk, aminek az elejére a vezérigénk került: **„Ahol a kincsed, ott a szíved is” (Lk. 12, 34)**

Szalonnát sütöttünk, s a tábortűz mellett a csapatok előadhatták a reklámjukat, aminek Istenről és az Ő országáról kellett szólnia.

Péntek délelőtt mindenkinek vissza kellett emlékeznie a kincsesládában talált Igéjére, ami egy-egy kövön is szerepelt, és azt kellett megkeresniük a tábor területén.

Egész héten talentumokat 😊 gyűjtöttek a gyerekek (szobarend, aranymondások, mosogatás, alkalmakon való szereplések, hozzászólások... alapján), amit levásárolhattak a tábor utolsó napján

A hét egyik napján a csapat benjáminja önfeledt hintázása közben odakiáltott nekem: „*Jó ez a tábor! Ki szervezte?*”

Hadd válaszoljak neki az újság lapjain is:

- **mindenki, aki imádságban hordozta a tábort,**
- **aki Igéket írt papírra és kőre,**
- **akik adományaikkal (természetbeni, anyagi) hozzájárultak, hogy nem szenvedtünk hiányt semmiben, és azok is eljöhettek, akik nem tudták volna kifizetni a teljes költségét a hétnek,**
- **a szülők, akik merték ránk bízni a gyermekeiket, hiszen nélkülük nem lett volna tábor,**
- **Séra Erzszi, Brunner Magdi, Páczi Regina, Egedi Sára, akikkel jó volt nagyokat beszélgetni és együtt szolgálni egységben, szeretetben**
- **s aki ezt a sok szervezőt főszervezőként összefogta, indította, irányította: *Jézus Krisztus.***

KÖSZÖNJÜK!

Kovácsné Szentiványi Andrea

Erdőss Gábor:

Előszoba - Enter ifi tábor

2014 dévaványa

Az egész történet egy esős nyári nappal kezdődött. Az időjárás jelentés a tábor egész hetére esőt, záport, vihart jelzett. A tábort megelőző napokban, amíg készítettük elő a kellékeket, pakoltuk a holmijainkat, folyamatosan az egyik imatémánk az időjárás volt. A heti programok tervezésénél nagyon nehéz feladat a „B”terv elkészítése, hogyan lehet 25 gyereket egy kis parasztházban eső esetén foglalkoztatni. Mi inkább bízunk az Úrban, és az „A”terv volt kidolgozva, ahol szabadtéri programok, főleg strand szerepelt.

Utunkat Dévaványa felé megszakítottuk Mezőtúron, ahol a helyi fazekas múzeumot nézhettük meg. Eme kitérő után megérkeztünk a dévaványai Katona-Kurucz Portára. Itt egy kis parasztház várt minket, nagy udvarral, és természetesen vendégfogadásra átalakítva, de a portára lépve körülbelül 200 évet repültünk vissza az időben. A sarokban búbos kemence állt fehérre meszelten, a falakon régi használati eszközök (például Kiss Ödön zekéje felakasztva a saját nevével ellátott vállfára, szenes vasaló, stb.), az udvarban gémeskút, itató vályúval.

A további programokban is szerepet játszott időutazásunk, a gyerekek (és felnőttek) megismerkedhettek a csuhézás mesterségével - gyönyörű babák, nyuszik készültek, de voltunk fegyverkovácsnál is, ahol minden gyerek saját kezűleg elkészíthette élete első nyílhegyét. Megcsodálhattuk a régmúlt kovácsműhelyeinek hangulatát, érezhettük az izzó faszén illatát, a vasülő csilingelését. Kezünkbe foghattuk a kovácsmester által legyártott töröket, szablyákat, de volt acélból készült rózsza is. És hogy ne csak a szemünk és orrunk teljen el a régi vidéki élet szépségeivel, a házigazdánk megörvendeztetett a napjainkban reneszánszát élő kedvelt eledellel a tőki pompossal is. A helyszínen elkészített tészták a fatüzelésű kemencében a szemünk láttára váltak kenyérlángossá - tőki pompossá, és került rájuk a hagymás, tejfölös, szalonnás feltét, az éhes gyermekesereg, és a felnőttek nagy-nagy örömére.

És akkor itt, most visszatérnék írásom elejére. Dicsőség az Úrnak. Egész tábor alatt az „A”terv volt érvényben. A rengeteg Ima meghallgatásra került, és tudom, hogy sokan imádkoztak a táborunkért, jó időért. Míg rengeteg helyen szakadt az eső, és villámok cikáztak, nekünk az egyik délelőtti 20 perces eső mellett csak kétszer, éjszaka volt valami zápor. Mikor a szomszéd faluból (15 km autótú, légvonalban nincs 10km) a táborba telefonáltam, hogy szakad az eső és alig tudok a kocsival jönni, mert alig látom az utat, kiderült, hogy kis táborunkban még csak nem is csöpörgött az eső, sőt visszaérkezésem után sem esett. Tehát mint mondtam, maradt az „A”terv, ami jelentett sétát a faluban, de háromszor látogathattuk meg a strandot is, ahol a szombaton családi nap volt, műsorral, rendezvényekkel, bemutatókkal. Egyik gyermekünk részt is vett az úszóversenyen. A focikedvelők is kedvüket lelhatték, hiszen kétszer is bevehették a közelben lévő műfüves pályát.

A délelőttök természetesen az Úrral való közösségben teltek. Dicsőítettük Őt zenével - az elektromos zongora, és a három gitár hangjához még az ifjak hangja is párosult és méltán versengetett volna bármely dicsőítő csapattal. Azután a lelki elcsendesedés következett, tanításokkal, beszélgetéssel, majd ismét felcsendült a zene. Volt bizonyágtétel, amivel egy nagyon kedves barátunk szolgált a Magyar Keresztény Motorosok Közösségéből. Saját életét mesélte el fiataljainknak, hogy hogyan szabadult meg a függőségéből, intve ezzel fiataljainkat is. Az alkalom kötetlen beszélgetéssel zárult.

Éjszakai túrát is szerveztünk. Itt nem a környék holdfényénél történő megismerése volt a cél, hanem hogy kis csapatunk közelebb kerüljön Istenhez. Őt állomáspontra került felállításra, ahol az ige mellett fizikálisan is átélhették a hallottakat. Meg kellett formálniuk magukat gyurmából, minthogy az Úr alkotott minket, majd a bűn beszennyezte és megkötötte kezüket egy vödör sár, és kis madzag segítségével, ami feloldozásra, levágásra került, mígnem az utolsó ponton a terített asztal várta őket.

Hamar eljött a záró este, ahol a tábortűz mellett megbeszéltük az elmúlt eseményeket, a kapott ígéretet, és persze fény derült, hogy kinek ki volt a „titkos barátja” akinek egész héten ismeretlenül kedveskedhetett. Majd ismét zenével, történetekkel, és versekkel zárult, immár kis túlzással hagyományosnak tekinthető Kultúrestünk. Itt szabadjon megjegyezni, hogy ismét elcsodálkoztam azon, hogy mennyi tehetséget és értéket tár az Úr a gyermekeink által élénk, és hogy milyen fontos ezeknek az értékeknek a kiemelése, bátorítása, a jó irányba, az Úr dicsőségére. Fontos, hogy tehetségük ne vesszen el, és ha beérik, azzal az Úrra mutasson, ne saját magát emelje fel.

A csodálatos estét rövid alvás követte, hiszen az utolsó nap sem maradt feladat nélkül. Feladatunk pedig a csomagolás mellett a szolgálaté is volt. „...aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld. 11.25) A dévaványai Református lelkész (aki többször meglátogatott minket kis portánkon) várt minket a vasárnapi istentiszteletre, a helyi gyülekezet előtt pár szóval bemutatottuk lelkes ifjainkat, és pár énekkel dicsértük a Mindenhatót. Az istentisztelet után megnézhattuk a kétszintes templomot, ami 1891-ben készült el, és a déalföld egyik legmagasabb temploma a 63 méter magas tornyával, illetve gyönyörködhattunk annak kertjében. Bár a Nagytiszteletű Úrnak mennie kellett, hiszen vasárnaponként több helyen kell hirdetnie az igét. Mi még beszélgettünk kedves feleségével, és pár emberrel a gyülekezetből.

Sajnos ezután mennünk kellett, hiszen már várt a busz a szállásunkon, ismét eltelt a tábor. Hátrahagytuk az ifi tábornak helyet adó kis portát, ahol a homlokzaton (és a településen több homlokzaton is) a mai napig látható az a jel, ami a törökök leverése után került fel a házak homlokzatára. Katolikusoknál a kereszt, reformátusoknál a csillag, alatta a fekvő félhold, és alatta a kis zászlón a tulajdonos monogramja, jelezve számunkra, hogy az Úr mindenek felett Úr. Dicsőség Őnéki mindenért, amivel megáldott bennünket ezen a héten.

Pecsuk Ottó:

"Szereteted az életnél is jobb"

„Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb, ajkám téged dicsőít.” Zsolt 63,2-4

A címfelirat szerint ezt a zsoltárt akkor írta Dávid, amikor Saul elől bújdosott Júdea pusztájában. Ezt tudva furcsának tűnik, hogy egyszer ellenségei haláláért imádkozik („...akik pusztulásomra törnek, a föld mélyébe kerülnek, kardélre hányják őket, sakálok eledelévé lesznek” 10-11. versek), másszor a király győzelméért fohászkodik („a király örül Isten előtt” 12. vers: ez azt jelenti, hogy Isten győzelmet ad a királynak, aki ezért hálát ad Istennek). Az ellentmondás feloldása lehet, hogy Dávid tiszteli Sault mint Isten felkentjét, és bár tisztában van azzal, hogy áthidalhatatlan feszültségek vannak közöttük, kettejük küzdelmében Istenre hagyja a döntést. Amikor lehetősége volt a bosszúra, és megölhette volna Sault, akkor nem tette meg, igazolva mindazt, ahogyan itt a zsoltárban gondolkodik a kérdésről. Jó volna példát venni Dávidról ebben is: vajon mi Istenre tudjuk-e bízni a vitás ügyeink rendezését? Vagy csak a jelentéktelen kérdéseket hagyjuk Istenre, a fontos ügyekben pedig görcsösen mi magunk akarjuk érvényesíteni az akaratunkat?

Dávid először a víz nélküli földhöz hasonlítja Isten nélküli önmagát. Számunkra a vízhiány eléggé elméleti kérdés, és nem több, mint néhány eső nélküli hét a nyári hónapokban. Jordániai ismerősöm elmondta, hogy abban a viszonylag gazdag országban hetente két-három alkalommal is súlyos vízhiány lép fel, mivel az ország egyetlen vízforrása a nem túl bőséges vízhozamú Jordán folyó, amelyet Szíria és Izrael is használ. A sivatagi ember számára a víz az élettel egyenértékű. Valóban, a víz az élet hordozója, a hiánya minden szervezet

számára egyenlő a halállal. Az emberi szervezet félreérthetetlen jelekkel adja tudunkra, ha vízre van szükségünk. Erre a halált okozó szomjúságra utalt Jézus, amikor a lombosátor ünnepen Jeruzsálemben így hívta magához a zarándokokat: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Vajon a számunkra mi jelezheti ugyanilyen félreérthetetlen pontossággal, hogy Istenre van szükségünk? Nyilván Isten maga, az ő igéjében, a Bibliában. A bibliaolvasó emberek számtalan példát tudnának hozni arra, amikor az igében félreérthetetlenül találjuk meg a választ azokra a kérdéseinkre, amelyekkel hetek óta vívódtunk. Sokszor még magát a kérdést sem tudtuk megfogalmazni magunkban, a Biblia azonban a kérdéssel együtt a válaszra is rá tud mutatni. Igéjében Isten maga beszél arról, hogy keres minket, és nem nyugszik, amíg mi meg nem nyugodhatunk atyai karjaiban. Ha nem tudjuk, hányadán is állunk Istennel, olvassuk a Bibliát és keressük benne a választ arra a kérdésre, hogy mi Isten akarata az életünkkel!

Dávid második gondolata, hogy Isten szentélyét keresi, ahol Isten hatalmára és dicsőségére találhat. Dávid szentélye még nem lehetett a templom, hiszen azt majd Salamon építi fel, ezért valószínűleg a szent sátorra gondolhatott, a szent ládára, ahol Isten jelenlétét remélték a zsidók. Ez a „szentély” vagy „szent dolog”, a „kódes” minden korban más alakot ölthetett. A salamoni templom immár háromezer éve, a heródesi templom kétezer éve nem létezik, de ma is van a keresztyén hívő számára kézzelfogható megjelenése a „szentnek”. Ez

a Szentírás, amelyben Istennel és az ő életünket átformáló hatalmával (Isten veszi át az irányítást az életünk felett) és dicsőségével (Istenben értelmet nyer az életünk) találkozhatunk. De hogyan is tudjuk ezt megtenni? Jakab apostol erre figyelmeztet: „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.” (Jak 1,22-25). Erre figyelmeztet Johannes Albrecht Bengel, a német pietizmus legnagyobb írásmagyarázója: „Teljesen alkalmazkodj a Szentíráshoz, és a Szentírást teljesen alkalmazd magadra!”. Ez valóban nem kevés alázatot követel a biblia olvasójától, akinek tudnia kell, hogy amikor az ígét olvassa, szent helyen jár. Lélekben ezen a helyen le kell vennünk a saruinkat, ahogyan Mózes is megtette az égő csipkebokor előtt, amelyből Isten szólt hozzá.

Ezen az úton érdemes néhány tanácsot követnünk: 1. törekedjünk rendszerességre (olvassuk az ígét valamilyen útmutató segítségével, a Bibliaolvasó Kalauzzal vagy más rendszeres igeolvasást segítő vezérfonallal), 2. keressük azoknak a társaságát és az útmutatását, akik előrébb járnak az ige ismeretében, például ilyen lehet a lelkész, a hitoktató vagy egy évtizedek óta hitben járó presbiter, és végül 3. keressünk olyan közösséget, ahol

beszélhetünk az ígéről, kérdéseinkről, tapasztalatainkról és örömeinkről. Lehet, hogy ami a számunkra nehezen érthető vagy egyenesen megfejthetetlen, azt másnak Isten már egy példával, élettörténettel vagy igehallgatással megvilágította. Ne találjuk fel újra a „melegvizet” a hitben sem, és ha lehet, ne kövessük el azokat a hibákat, amelyeket már mások elkövettek, és tanultak belőlük.

Dávid harmadik felkiáltásában arról beszél, hogy Isten szeretete fontosabb számára az életnél is. Itt nem egy életunt ember lemondó sorait olvassuk. Ellenkezőleg: Dávid életszerető és az életben sikeres ember volt, Saul is a sikerei miatt gyűlölte meg annyira. Isten szeretete egyszerre hűség és kegyelem (irgalom, szánalom, törődés az ő népével). Ez a szeretet legteljesebben Jézus Krisztusban jutott kifejezésre az idők teljességében. Az ógyház Dávid szavait a vértanúk hitvallásaként értette. Mert voltak, akik valóban az életüket adták Isten szeretetéért. Ahogyan ma is vannak világszerte ilyen keresztyének: Irakban, Szíriában vagy Távol-Kelet Ázsiában. Ők azok, akik ma is, helyettünk is vallják Dáviddal, hogy Isten szeretetének megismerése mindennél, még az életnél is fontosabb. Adja Isten, hogy a hozzá vezető útnak, amelynek állomásait Dávid zsoltárában ma olvashattuk, ezt a harmadik állomást ne kelljen megélnünk, az első kettőt azonban annál inkább. Ehhez nincs másra szükségünk, csak az ő szent ígéjére. Élünk vele, amíg időnk adatik!

Pecsuk Ottó

A sorozat folytatásaként a dordrehti kánonok összefoglalásának eredményével, a dordrehti hitvallással szeretnék foglalkozni, mely mind a református teológia, mind pedig a predestináció-tan fejlődésében lényeges szerepet játszott. A mű alapvetően az akkoriban elterjedt arminiánus tételekre válaszolt, mégis fellelhetőek benne a kálvinizmus tantételei. Az arminiánus tételekhez megfelelően, ez a mű is öt része tagolódik, melyek közül az első rész foglalkozik a predestináció-tannal, és az ahhoz kapcsolódó problémákkal.

A hitvallás első fejezete az evangélium alapvető igazságainak rögzítésével kezdődik, vagyis: Isten nem lenne igazságtalan, ha mindenkit megbüntetne, Isten viszont Krisztusban megmutatta szeretetét. Az evangélium azonban a szívekben él a hit által, a hitnek viszont ehhez meg kell születnie, így szintén alapvető igazságként rögzíti a fejezet: Isten hírnökökön keresztül szólít fel hitre. Ennek eredménye pedig a következő igazság: Aki nem hisz, azon Isten haragja marad, aki hisz, az megszabadul. Ahogyan pedig már az elején említi a fejezet, ezt jogosan teszi, hiszen, ahogyan a szerzők is leszögezik: a bűn oka nem Isten, hanem az ember.

Ezt követi az a tanítás, mely Isten eleve elrendeléséről kijelenthető, vagyis, hogy ki kapja meg a hitet. Ahogyan a szerző is megjegyzi: ez valakiben megütközést kelt, valakinek kiforgatni való állítás, valakinek azonban vigasz. Feltevődnek tehát az alapkérdések: mikor született meg ez a döntés? Már a teremtés kezdete előtt elhatározta Isten, kinek fogja adni a hit ajándékát, az érdemekre való tekintet nélkül, ahogyan azt Pál Efezus béliekhez írott levelének 1. részének 4.-től a 6.-ig terjedő igeszakaszban olvashatjuk. Hogyan választja ki a megajándékozottakat? Isten

meghatározta az üdvösség rendjét, amint ez írva található a rómaiakhoz írott levél 8. részének 30. versében. Vagyis e két igeszakasz alapján: kiválaszt, elhív, hitet ad, igazzá tesz, megszentel, megdicsőít. A tévtanítások kapcsán egyesek többféle kiválasztás-tanról is beszéltek, azonban a hitvallás rögzíti: nincs többféle kiválasztás a Bibliában. Egy a kiválasztás az Ószövetségben és az Újszövetségben. Ezek szerint a kiválasztás nem előre látás, ahogyan a hit sem feltétele a kiválasztásnak, hanem célja (Ef 1,4: *"...kiválasztott [...], hogy szentek és feddhetetlenek legyünk.."*)

Jákób és Ézsau példájára alapozva a szerzők kijelentik, hogy a kiválasztásban Isten tulajdonává fogadja a választottakat, így magyarázzák, ennek a kiválasztottságnak az elveszítetlenségét, hiszen nem magunké vagyunk többé, és csak velünk van ez az ajándék, hanem már Isten gyermekei, a tulajdonai vagyunk.

Feltevődik a kérdés, hogy emberi szempontból nézve, miként érvényesül életünkben a kiválasztás? Először is, az üdvösségre való választottságunkról az életünkben ennek okán érvényesülő jelek győzhetnek meg, amelyek kiválasztottságunk gyümölcsei, például a hit, istenfélelem, Isten szerinti bűnbánat, stb. Másodszor pedig életünkben akként érvényesülhet, hogy nem tesz minket könnyelművé az üdvösségünkben való megbizonyosodásunk.

A kiválasztás másik oldala is előtérbe kerül, vagyis az elvettetés, miszerint Isten némelyeket bűnben hagy. Ebből válik világossá, ahogyan már korábban is bebizonyosodott, hogy Isten igazságos bíró. Az aggodalmak elkerülése végett jegyzi meg ennek kapcsán a hitvallás, hogy aki nem érzi, hogy Isten kiválasztotta, ne aggódjon: folytassa munkáját, könyörögjön

kegyelemért. A magukat gyengének érzőket pedig emlékezteti: Isten nem oltja el a pislogó gyertyabelet.

Az eleve elrendelés kérdéskörében a dordrehti hitvallás is kitér egy igen kényes kérdésre, a csecsemőhalandóságra. A kánon szerint a szülőknek nincs okuk aggodalomra, amennyiben gyermekük csecsemőkorban tér Istenhez, hiszen ők, a Korintus béliekhez írott első levél 7. részének 14. verse alapján, a kegyelmi szövetség miatt szentek, a szentek gyülekezetéhez tartoznak.

A tévelygések közé sorolható (elsősorban arminiánus oldalról) az a gondolat, miszerint „Isten akarata, hogy üdvözítse a hívőket – mást nem tudunk meg Isten Igéjéből”. A kánon szerzői szerint ez az állítás azonban hiányos, és akár még tévtanításoknak is helyet adhat. Ahogyan az előbbieken már megfogalmazódott: (az előbbi állításon túl) Isten ki is választott egyeseket, s erre bizonyítékul hoz két igét: „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet.” (Jn 17,6), illetve „Ennek hallatára örvendeztek a pogányok, és magasztalták az Úr igéjét, és akik az örök életre választottak, mindnyájan hívökké lettek.” (ApCsel 13,48).

Egy, már korábban említett tévelygésre is választ ad a hitvallás, miszerint többféle kiválasztás is létezik. Ennek cáfolatára a már egyszer szintén idézett igeverset hozza fel a mű: „Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 8,30). Azokat, akik a már meglévő és élő hittel próbálják megokolni a kiválasztást, Krisztus érdemének csökkentésével vádolja. Ehhez közel áll egy másik vélemény, miszerint az üdvösség tőlünk függ. Ezzel az Efezus béliekhez írt levél 2. részének 3.-tól a 9.-ig terjedő igeszakaszát állítja szembe: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez

nem töletek van: Isten ajándéka ez.” Szintén ide sorolható a tökéletes és tökéletlen kiválasztás elképzelése is, vagyis létezik az előre látott hit miatt való kiválasztás. Erre a hitvallás szintén két igeszakasszal válaszol: *„Amikor ugyanis még meg sem születtek gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy Istennek az ő kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön...”* (Róm 9,11), illetve *„ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”* (1Jn 4,10)

Szembe helyezkedik a hitvallás azokkal is, akik szerint az üdvösséget el lehet veszíteni. János evangéliumának 6. részének 39. verse szerint ugyanis: *„Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el”*. Továbbá azzal a kijelentéssel sem ért egyet, és mi sem érthetünk egyet, miszerint a kiválasztásnak nincs haszna, vagy jele. Ezzel szemben hozza fel: *„Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít”* (Róm 8,33), vagyis a kiválasztottság tudata olyan magabiztosságot (de nem elbizakodottságot) ad a megajándékozottaknak, mellyel képesek szembeszállni a kísértésekkel (így ez máris egy „haszna” a kiválasztásnak).

Minden korban előkerült már, így a dordrehti kánon sem hagyhatta figyelmen kívül az Isten senkit sem hagy bűnben gondolatot, mely szerint tehát mindenki üdvözülni. Erre válasz lehet azonban a Rómabéliekhez írt levél 9. részének 18. verse: *„Ezért tehát akán akar, megkönyörül, akét pedig akar, megkeményít.”* Végül azzal az elképzeléssel is szembe száll a hitvallás, miszerint a kiválasztottak jobbak. Ezzel szemben elég sok gondolatot találhatunk mi is a Szentírásban, például amit a hitvallás is említ, Jézus Korazinnak és Bétsaidának mondott jaj-mondásait (Mt 11,21): *„Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tírusban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek*

nálatok történtek, régen megtértek volna zsákruhában és hamuban!”

A legtöbb predestináció-tannal foglalkozó műhöz hasonlóan azonban ezen hitvallás is két jól ismert igeszakasszal ad végső választ a tanbeli bizonytalanságokra: *„Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel?”*

(Róm 9,20), illetve: *„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!”* (Róm 11,33-36).

Zsolnai Gergő

Vecse Eszter: Öreg templom dicsérete

Ó, fehér torony, ki az országút vándorának mutatod a múltó időt,
az Isten után sóvárgónak
az örök időtlenséget –
mint kotlós gyújtód körét
a kis poros falu
guggoló házait –
tékozló fiúként visszahoztál újból
engem is
a messziségben ragyogó
büszke tornyok közül,
hogy örök erő forrásából
húsító kortyot adj nékem
bolyongva keresőnek.

Öblösszavú nagyharangod
lelkemben visszhangra kondul,
vastag fehér falaid
és a szüette padok
a nyugodt, biztos erőt sugározzák,
mint ahogy konok,
keményfejű építőid
megingás nélkül szilárdan vallották
hitüket és magyarságukat
véres századokon át,
vállalva értük a Héttorony béklyóit
és a gólyákat is!

A késő utódok
fehér zászlójával ugyan, de védték,

bár a megalázkodáshoz
néha több erő kell,
mint tüzes hajrákhoz.
S azokat kik hitetlen
eszközül használták tornyod néped ellen,
az Ítélet pusztította el Benned –
Te épen maradtál,
hogy a meggyötörteknek
a megpróbáltatásban
továbbra is erőt adj
hitük és fajtájuk átmentéséhez
jövendő nemzedékeknek.

Hála legyen Néked mindezért
megtartó Istenünk. ÁMEN.

„Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könnyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok velem az evangélium hirdetésében az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára. Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívtemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben. Mert Isten a tanúm, mennyire vágyódom mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetével, és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel, hogy megtélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcsét Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” Filippi 1. 3-11

Pál apostol a második missziói útján jutott el Filippi városába. Ott a folyóparton találkozott testvérekkel, akik befogadták az evangéliumot és rajtuk keresztül alakult meg a gyülekezet. Pál és Silás a Filippi börtönbe is bekerült egy éjszakára, ahol kalodába zárták őket, de ennek ellenére énekszóval dicsérték Istent.

Pál a harmadik missziói útja során szintén meglátogatta Filippi gyülekezetét, de csak nagyon rövid időt töltött ott. Ennek ellenére a Gyülekezet többször is segítette munkálkodását, misszióját, mert nem egyszer küldtek a számára adományt, ill. mikor Pál börtönbe került, akkor rendszeresen segítették őt, ezt meg is köszöni a levél 4. fejezetében: *„jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Makedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem vállalt velem közösséget, csak ti egyedül, mert egyszer-mászor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre.”* És a börtönben is ezt a gondoskodó a szükségben is közösséget vállaló szeretetet tapasztalta meg: *„Átvettem mindent, és bővelkedem. Megvan mindenem, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozatként.”*

Az evangéliummal való közösségvállalás gyümölcse lett, hogy Pál apostol hálát adhatott Istennek a Gyülekezetért.

Mi vajon meddig vállaljuk a közösséget az evangéliummal, az ÚR Jézussal, a testvérekkel? Készek vagyunk-e meghozni az áldozatot is a hitünkért? Készek vagyunk kitartani a nehéz napokban is? Adott esetben a harag, a sértődés lesz erősebb bennünk vagy a szeretet által munkálkodó hit és megbocsátás?

Az ÚR Jézussal történő közösségvállalás nélkül nincs megtérés, nincs odaszánt élet, nincs lelki gyümölcstermés. Az Úrral való közösségvállalásnak következménye lesz, hogy a megtért keresztyén közösséget vállal a lelki testvéreivel, így az egyházzal is. Nincs magán keresztyénség! Ha keresztyén vagyok, akkor egy lelki közösséghez is tartozni fogok.

Csak példaként hadd említsem a következőket: Gyülekezetünkben a régiek mondogatták, hogy néhai lelkipásztorunkat Oros Laci bácsit azért választotta meg a Gyülekezet hajdanán, mert amikor a II. világháború idején Rákoscabára került segédlelkészként, és 1944/45 fordulóján jött a front, ő helyt állt a németekkel szemben éppúgy, mint az utánuk jövő oroszokkal. Közösséget vállalt a néppel a nyomorúság

idején, megtartotta az istentiszteleteket és a hívekkel napi szinten találkozott. Meg is választották parókus lelkipásztornak. Mert az emberek azt fogják megbecsülni, aki közösséget vállal velük a nyomorúságban, a bajban, akinek a szavai nemcsak a szószéken szépek, hanem az élete alá támasztja a tanúságtételét a hétköznapiakban.

De ha belegondolunk akkor az igaz barátságok is mikor szövődnek? Örömmámorban? Nem, hanem elsősorban a bajban, egy szenvedés, egy rossz helyzet közös átélése során, mikor együtt élünk át dolgokat, vagy mikor a bajban is ott állunk baráti, bajtársi, testvéri jobbnakkal!

Amiként a Példabeszédek könyvében olvassuk: *„Mindig szeret a barát, de testvérül a bajban születik”*

Elgondolkodhatunk, hogy az idős házaspárok miért tartottak ki egymás mellett egy életen át? Mert amikor jöttek a nézeteltérések, jött a szükség helyzet, vagy jöttek olyan napok, amikor nehéz volt egymás mellett élni, akkor is kitarítottak egymás mellett hűséggel és igyekeztek megoldani a problémákat és nem széthúztak, hanem összetartottak. Az élet megedzette a régi öregeket és összekovácsolta a házaspárokat és a családokat. Sajnos ma még a keresztyén házaspárok és családok sem mindig tartanak össze, mert ha jönnek az élet viharai, akkor széthúznak, kétfelé vagy akár többfelé is mennek, noha nem lesznek boldogabbak egy új kapcsolatban sem. A menekülés nem segít, hanem az imádság és az összetartás és a minden körülmény közötti szeretet és közösségvállalás segíthetne.

De vajon megtörténik-e ez a közösségvállalás a gyülekezetben?

Az összetartásnak, a közösség vállalásnak és a testvéri szeretet gyakorlásának szép és követendő példáját adja elénk Pál apostol és a Filippi gyülekezet kapcsolata. Amikor Pál apostol a missziói útja során segítséget szenvedett, nem várta el a gyülekezetek támogatását, sőt sokszor a missziói útja során is

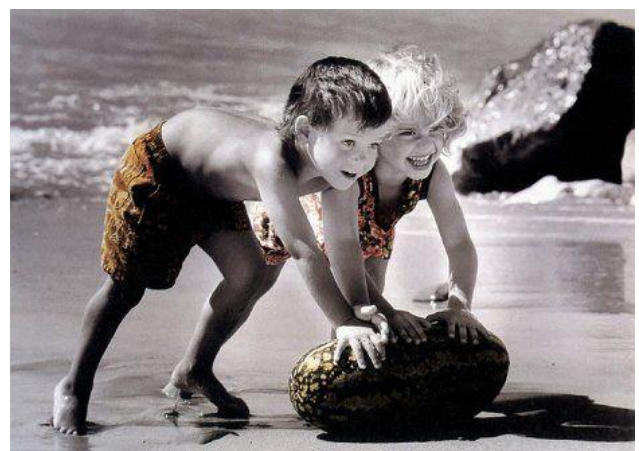
gyakorolta a szakmáját, a sátorponyva készítést, hogy a megélhetését biztosítani tudja. Mégis! A Filippibeliek fontosnak tartották, hogy lelki atyjukról gondoskodjanak. Közösséget vállaltak vele a szükségben és nem hagyták magára, amikor bajban volt, vagy mikor élet és halál között lebegett a börtönben!

Testvérek! Ha Krisztushoz tartozunk, akkor egymáshoz is közünk van. Ha az evangéliummal közösséget vállalunk, akkor valamilyen formában egymással is közösséget kell vállalnunk a testvérszeretet jegyében, mert ez lesz a hitelesítője a Krisztuskövetésünknek! Közösségvállalás lehet az imádkozás, az istentisztelet, a közös igeolvasás, a beszélgetés, a szolgálat, a kiveszendő „kaláka munka”, a kirándulás, a figyelmesség, a törődés és sorolhatnánk a többit is! Vajon gyakoroljuk-e? És a másik kérdés, hogy elfogadjuk-e a másik közeledését?

Vállaljunk hát igaz közösséget az evangéliummal hűséggel, míg csak lélegzünk, hogy igaz és gyümölcsöző, tettekben is megmutatkozó lehessen a közösségünk, a szeretetünk a hittestvéreinkkel.

Ámen.

Bába Károly

ANYAKÖNYVI ADATOK

Keresztelések:

Balogh Benjámín – június 22.

Parádi Bence – június 22.

Kiss Gergely Sámuel – július 6.

Kiss Róza Emma – július 6.

Dallos Péter – július 6.

Németh Hanna – augusztus 3.

Katula Nimród – szeptember 7.

Tóth Pintér Botond – szeptember 7.

Tukacs Milán Regő – augusztus 3.

Bereczki Dóra – augusztus 3.

Porpáczy Zsombor – augusztus 4.

Csillag Bernadett Anna – augusztus 3.

Kovács Nagy Ágnes – augusztus 17. felnőtt

Nagy Lelle Erzsébet – augusztus 17.

Tóth Pintér Szonja – szeptember 7.

Isten áldása legyen a megkeresztelt gyermekek és szüleik, keresztszüleik életén!

Esküvő:

2014. augusztus 9-én Lajos Tamás és Szarka Anett

2014. augusztus 16-án Papp János István és Zséli Bernadett

2014. augusztus 9-én Gál Csaba és Balogh Anita

Istenünk gazdag áldását kérjük az ifjú házaspárok életútjára, és családalapításukra!

Temetések:

Csermely Ferencné – *Várnai Julianna* (85) – 2014. július 8.

Héder Géznáné – *Farkas Ilona* (86) – 2014. július 10.

Hajdú Géznáné – *Varga Magdolna* (72) – 2014. augusztus 8.

Kalmár Gyuláné – *Bagó Erzsébet* (92) – 2014. augusztus 14.

Barta Mihályné - *Kerekes Julianna* (78) – 2014. augusztus 29.

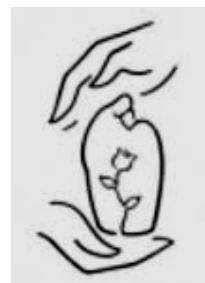
Palik Ferencné – *Puskás Rózsa* (75) – 2014. szeptember 4.

Bodor Margit – *Molitorisz Margit* (79) – 2014. szeptember 5.

Karádi László (72) – 2014. augusztus 29-én

Kántor Lajosné – *Lehotczi Erzsébet* (60) – 2014. szeptember 9.

Sárkány Mihályné – *Huszár Margit* (89) – 2014. szeptember 11.

Istenünk vigasztaló kegyelmét kérjük a hozzátartozók életére!

**Először tedd meg azt, ami Szükséges,
azután azt, ami Lehetséges!
Majd egyszer csak azt veszed észre,
hogy sikerült az, ami Lehetetlen!**

(Assisi Szent Ferenc)

Túrmezei Erzsébet: Otthonom

Otthonom a templom.
Ajtaján belépve mindig hazaérek,
Ismerősen csendül fülembé az ének,
Mintha minden hangja simogatás lenne!
Égi Atyám keze simogat meg benne.
Megterített asztal, -
éhező mellőle sose kel fel éhen,
megalégedhetik mennyei kenyéren:
élet kenyerével, élet italával,
ígében, szentségben: Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.
Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,
hogy régi emberből új emberré tegyen!
Hogy amíg templomát látogatom híven,
templommá formálja egész bűnös szívem!

Otthonom a templom.
Mennyei otthonom halvány földi mása,
drága tükörképe, szent hívogatása!
Míg egykor mennyei hajlékod befogad,
köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!